

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

PREDMET BEĆIROVIĆ protiv HRVATSKE

(Zahtjev br. 45379/10)

PRESUDA

STRASBOURG

18. prosinca 2012. godine

Ova presuda je konačna, ali može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

U predmetu Bećirović protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući u Vijeću u sastavu:

g. Khanlar Hajiyeu, *predsjednik*,
gđa Nina Vajić,
gđa Julia Laffranque *suci*,

i g. André Wampach, *zamjenik tajnika Odjela*,
nakon vijećanja zatvorenog za javnost 27. studenog 2012. godine,
donosi sljedeću presudu koja je usvojena tog datuma:

POSTUPAK

1. Postupak u ovome predmetu pokrenut je na temelju zahtjeva (br. 45379/10) protiv Republike Hrvatske koji je dana 3. svibnja 2010. godine g. Ibrahim Bećirović („podnositelj“) podnio Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Konvencija“).

2. Podnositelja je zastupala gđa V. Pušić Miličević, odvjetnica iz Zagreba. Hrvatsku vladu („Vlada“) zastupala je njena zastupnica gđa Š. Stažnik.

3. Dana 6. srpnja 2012. godine o zahtjevu je obaviještena Vlada.

ČINJENICE**I. OKOLNOSTI PREDMETA**

4. Podnositelj zahtjeva je rođen 1954. godine i živi u Zagrebu.

A. Građanski postupak

5. Dana 21. studenoga 2005. godine gđa M.S. podnijela je građansku tužbu protiv podnositelja zahtjeva Općinskom sudu u Rabu, tražeći proglašenje ništavim ugovora o zajmu sklopljenog između nje i podnositelja zahtjeva. Tužbeni zahtjev tužiteljice dostavljen je podnositelju zahtjeva dana 12. siječnja 2006.

6. Dana 16. svibnja 2007. godine Vrhovni sud Republike Hrvatske ustupio je predmet Općinskom sudu u Rijeci.

7. Dana 30. rujna 2011. godine Općinski sud u Rijeci donio je presudu, djelomično usvojivši tužbeni zahtjev tužiteljice.

8. Slijedom žalbi obje stranke, dana 5. rujna 2012. godine Županijski sud u Rijeci ukinuo je prvostupanjsku presudu i vratio predmet na ponovno suđenje.

9. Postupak je trenutno opet u tijeku pred Općinskim sudom u Rijeci.

B. Postupak povodom podnositeljevog zahtjeva za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku

10. U međuvremenu, dana 19. ožujka 2009. godine podnositelj zahtjeva podnio je zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku Županijskom sudu u Rijeci, prigovarajući duljini navedenog građanskog postupka.

11. Dana 14. svibnja 2009. godine Županijski sud u Rijeci utvrdio je povredu prava podnositelja zahtjeva na suđenje u razumnom roku, dodijelio mu 4.000¹ hrvatskih kuna (HRK) na ime naknade štete, te naložio Općinskom sudu u Rijeci da donese odluku u predmetu podnositelja zahtjeva u roku od deset mjeseci od primitka ove odluke. Prema navodima Vlade, odluka Županijskog suda dostavljena je Općinskom sudu u Rijeci istoga dana.

12. Dana 31. kolovoza 2009. godine Vrhovni sud Republike Hrvatske odbio je žalbu podnositelja i potvrdio prvostupanjsku odluku. Odluka Vrhovnog suda dostavljena je punomoćniku podnositelja zahtjeva dana 14. listopada 2009. godine.

II. MJERODAVNO DOMAĆE PRAVO

8. Mjerodavne odredbe Zakona o sudovima („Narodne novine“, br. 150/05, 16/07 i 113/08) koje se odnose na zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku, kao pravno sredstvo za duljinu sudskih postupaka u Hrvatskoj, izložene su u presudi *Praunsperger protiv Hrvatske*, br. 16553/08, stavak 21., od 22. travnja 2010. godine.

14. Člankom 64. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske („Narodne novine“, br. 99/99, 29/02 i 49/02 - "Zakon o Ustavnom sudu") propisano je da se ustavna tužba može podnijeti u roku od trideset od dana primitka pobijane odluke.

15. Prema praksi Ustavnog suda, taj sud nije nadležan za nadzor provedbe odluka viših sudova kojima se nalaže nižim sudovima da u određenom roku donesu odluku u predmetu (vidi, na primjer, *Pavić protiv Hrvatske*, br. 21846/08, stavak 11, 28. siječnja 2010. godine).

---

¹ otprilike 545 eura (EUR)

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. STAVKA 1. KONVENCIJE

16. Podnositelj zahtjeva prigovara da je duljina građanskog postupka u suprotnosti sa zahtjevom „razumnog roka“, utvrđenim u članku 6. stavku 1. Konvencije, koji glasi kako slijedi:

„Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi ... svatko ima pravo da ... sud ... u razumnom roku ispita njegov slučaj.“

17. Vlada je osporila taj argument.

18. Razdoblje koje treba uzeti u obzir počelo je 12. siječnja 2006. godine, kada je tužbeni zahtjev tužiteljice dostavljen podnositelju, te nije još završilo. Tako predmet do sada traje šest godina i devet mjeseci na dvije razine nadležnosti.

A. Dopuštenost

1. Podnositeljev status žrtve

19. Vlada je prvo tvrdila da je Županijski sud u Rijeci u svom rješenju od 14. svibnja 2009. godine usvojio zahtjev podnositelja, utvrdio povredu njegovog prava na suđenje u razumnom roku te mu dodijelio odgovarajuću naknadu. Povreda kojoj se prigovara stoga je ispravljena pred domaćim vlastima te je, kao rezultat toga, podnositelj zahtjeva izgubio status žrtve.

20. Podnositelj zahtjeva odgovorio je da se još uvijek može smatrati žrtvom povrede kojoj prigovara.

21. Sud prvo primjećuje da je dana 14. svibnja 2009. godine, u trenutku donošenja odluke Županijskog suda u Rijeci, postupak trajao oko tri godine i četiri mjeseca, na jednoj razini nadležnosti (vidi stavak 11. gore). Također navodi da je Županijski sud dosudio podnositelju naknadu od otprilike 545 eura (EUR). Naknada koju je dosudio taj sud ne odgovara onome što bi Sud vjerojatno dosudio na temelju članka 41. Konvencije za isto razdoblje.

22. Sud nadalje primjećuje da je u istoj odluci Županijski sud u Rijeci također naložio Općinskom sudu u Rijeci donošenje odluke u predmetu podnositelja zahtjeva u roku od deset mjeseci od dostave svoje odluke. S obzirom na to da je odluka Županijskog suda, prema navodima Vlade, dostavljena Općinskom sudu u Rijeci 14. svibnja 2009. godine (vidi stavak 11. gore), navedeni rok istekao je 14. ožujka 2010. godine. Međutim, Općinski sud u Rijeci donio je presudu u predmetu podnositelja zahtjeva tek 30. rujna 2011. godine (vidi stavak 7. gore), čime je prekoračio dodijeljeni mu rok za otprilike jednu i pol godinu.

23. Posebno uzimajući u obzir činjenicu da Općinski sud u Rijeci nije postupio u skladu sa odlukom Županijskog suda da donese odluku u roku od deset mjeseci, dosuđena naknada ne može smatrati odgovarajućom u okolnostima predmeta (vidi načela utvrđena u sudskoj praksi Suda u presudama *Cocchiarella protiv Italije* [GC], br. 64886/01, stavci 65-107, ECHR 2006-V, ili *Scordino protiv Italije* (br. 1) [GC], br. 36813/97, stavci 178-213, ECHR 2006-V). Stoga, u odnosu na razdoblje obuhvaćeno utvrđenjem Županijskog suda, podnositelj zahtjeva nije izgubio status žrtve u smislu članka 34. Konvencije.

2. Iscrpljenje domaćih pravnih sredstava

24. Vlada je također pozvala Sud da zahtjev proglaši nedopuštenim zbog neiscrpljenja domaćih pravnih sredstava. Tvrdi da je podnositelj trebao podnijeti ustavnu tužbu protiv odluke Vrhovnog suda. Vlada nadalje tvrdi, u vezi duljine postupka u razdoblju nakon odluke Županijskog suda u Rijeci, da je podnositelj trebao podnijeti drugi zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku. Međutim, on je propustio iskoristiti ta pravna sredstva.

25. Podnositelj zahtjeva je odgovorio da je, iako je njegova žalba odbijena, on na kraju bio zadovoljan s odlukom Vrhovnog suda, jer je u to vrijeme vjerovao da će Općinski sud u Rijeci postupiti u skladu s nalogom Županijskog suda u Rijeci i donijeti odluku u njegovom predmetu u roku od deset mjeseci. Dakle, on u tom trenutku nije imao nikakav interes podnijeti ustavnu tužbu protiv odluke Vrhovnog suda. Podnositelj zahtjeva također navodi da, s obzirom na činjenicu da Općinski sud u Rijeci nije poštovao nalog Županijskog suda u Rijeci da donese odluku u njegovom predmetu u navedenom roku, on nije bio dužan podnijeti drugi zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku u odnosu na duljinu postupka u razdoblju nakon odluke Županijskog suda u Rijeci.

26. Glede tvrdnje Vlade da je podnositelj zahtjeva trebao podnijeti ustavnu tužbu protiv odluke Vrhovnog suda, Sud prvo primjećuje da je ova odluka dostavljena punomoćniku podnositelja zahtjeva dana 14. listopada 2009. godine. Uzimajući u obzir članak 64. Zakona o Ustavnom sudu (vidi stavak 14. gore), slijedi da je podnositelj zahtjeva mogao podnijeti ustavnu tužbu protiv navedene odluke najkasnije 13. studenog 2009. godine. Sud se nadalje poziva na svoje gore navedeno utvrđenje da podnositelj zahtjeva još uvijek može tvrditi da je žrtva povrede prava na suđenje u razumnom roku prvenstveno zbog nepostupanja Općinskog suda u Rijeci u skladu s odlukom Županijskog suda u Rijeci da mora donijeti odluku u njegovom predmetu u roku od deset mjeseci (vidi stavke 22.-23. gore). To je postalo očito 14. ožujka 2010. godine kada je taj rok istekao. Međutim, u tom trenutku zakonski rok za podnošenje ustavne tužbe protiv odluke Vrhovnog suda već je istekao. U svakom slučaju, s obzirom na to da Ustavni sud nije nadležan za nadzor provedbe odluka viših sudova kojima se nalaže nižim

sudovima donošenje odluke u određenom roku (vidi stavak 15. gore), Sud ne vidi, a Vlada nije dokazala, na koji način bi podnošenje ustavne tužbe u ovom slučaju moglo ispraviti propust Općinskog suda da postupi u skladu s nalogom Županijskog suda.

27. Glede tvrdnje Vlade da je podnositelj zahtjeva trebao podnijeti drugi zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku u odnosu na duljinu postupka u razdoblju koje je uslijedilo nakon odluke Županijskog suda u Rijeci, Sud bilježi da je već odbacio slične prigovore Vlade u brojnim predmetima protiv Hrvatske koji se odnose na duljinu postupka (vidi na primjer, *Lonza protiv Hrvatske*, br. 14062/07, stavci 25.-26., 1. travanj 2010.; *Kvartuč protiv Hrvatske (br. 2)*, br. 34830/07, stavci 34.-36., 22. travanj 2010. i *Čiklić protiv Hrvatske*, br. 40033/07, stavci 26.-28., 22. travanj 2010.), te ne vidi razloga da utvrdi drugačije u ovom predmetu.

28. Slijedi da svi prigovori Vlade o neiscrpljenju domaćih pravnih sredstava moraju biti odbijeni.

3. Zaključak

29. Sud smatra da ovaj prigovor nije očigledno nedopušten u smislu članka 35. stavka 3. Konvencije. Također bilježi, uzimajući u obzir naprijed navedeno, da nije nedopušten po bilo kojoj drugoj osnovi. Stoga mora biti proglašen dopuštenim.

B. Osnovanost

30. Sud ponavlja da razumnost duljine postupka mora biti procijenjena u svjetlu okolnosti predmeta i u odnosu na slijedeće kriterije: složenost predmeta, ponašanje podnositelja i mjerodavnih tijela, te važnost onoga o čemu postoji spor za podnositelja zahtjeva (vidi između mnogo drugih izvora, *Frydlender protiv Francuske [VV]*, br. 30979/96, stavak 43., ECHR 2000-VII).

31. Sud bilježi da je Županijski sud u Rijeci u svojoj odluci od 14. svibnja 2009. godine utvrdio da je postupak trajao nerazumno dugo. Sud ne vidi razloga da utvrdi drugačije budući da je sam često utvrđivao povrede članka 6. stavka 1. Konvencije u slučajevima sa sličnom problematikom kao i u predmetnom (vidi na primjer *Jelavić-Mitrović protiv Hrvatske (odl.)*, br. 9591/02, ECHR, 13. siječnja 2005.). Stoga je već u razdoblju koje je bilo predmet ispitivanja Županijskog suda duljina postupka bila prekomjerna i nije udovoljila zahtjevu „razumnog roka“. Ona je zadržala tu karakteristiku tijekom narednog razdoblja koje dosad traje oko tri godine i pet mjeseci od dostave rješenja županijskog suda (vidi stavak 18. gore).

32. U svjetlu naprijed navedenog, Sud smatra da je došlo do povrede članka 6. stavka 1.

II. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

33. Članak 41. Konvencije propisuje:

„Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarnje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu povrijeđenoj stranci.“

A. Šteta

34. Podnositelj zahtjeva nije podnio nikakav zahtjev u odnosu na materijalnu ili nematerijalnu štetu. Sud stoga smatra da nije pozvan dosuditi mu bilo koji iznos s tog osnova.

B. Troškovi i izdaci

35. Podnositelj potražuje 3.075 HRK na ime troškova i izdataka nastalih pred domaćim sudovima te 6.150 HRK na ime troškova i izdataka nastalih pred Sudom.

36. Vlada je osporila taj zahtjev.

37. Uzevši u obzir dokumente kojima raspolaže i svoju sudsku praksu, Sud smatra razumnim dodijeliti podnositelju iznos od 180 EUR za troškove i izdatke u domaćem postupku te 750 EUR za postupak pred Sudom, uz sve poreze koji bi podnositelju mogli biti zaračunati na te iznose.

C. Zatezna kamata

37. Sud smatra primjerenim da se stopa zatezne kamate temelji na najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke uvećanoj za tri postotna boda.

IZ TIH RAZLOGA, SUD JEDNOGLASNO

1. *Utvrđuje* da je zahtjev dopušten;
2. *Presuđuje* da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije;
3. *Presuđuje*
  - (a) da tužena država treba podnositelju u roku od tri mjeseca isplatiti iznos od 930 EUR (devetstotridaset eura), uvećan za sve poreze koji bi se mogli zaračunati podnositelju zahtjeva, a koji iznos je potrebno preračunati u hrvatske kune prema tečaju važećem na dan namirenja;

(b) da se od proteka naprijed navedena tri mjeseca do namirenja na prethodno spomenute iznose plaća obična kamata prema stopi koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećanoj za tri postotna boda;

4. *Odbija* preostali dio podnositeljevog zahtjeva za pravičnom naknadom.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 18. prosinca 2012. godine, sukladno pravilu 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

André Wampach
zamjenik tajnika

Khanlar Hajiyev
predsjednik

© *Ured zastupnika RH pred Europskim sudom za ljudska prava. Sva prava pridržana.*